135 ANI DE TRADIŢIE A UNEI INSTITUȚII CU RENUME DIN ROMÂNIA: ŞCOALA SILVICĂ DIN TIMIŞOARA (1885-2020)

MIHAELA-MARIA KOCSIS,
Specialist în Biblioteconomie şi ştiinţa informării
Liceul Tehnologic de Silvicultură şi Agricultură „Casa Verde" Timişoara

Şcoala Silvică din Timişoara are o puternică tradiţie, dovadă fiind cei 135 ani de existenţă. Îndelungata perioadă de existenţă se datorează abnegaţiei, devotamentului şi dăruirii tuturor celor implicaţi în procesul educativ dar şi absolvenţilor care, de-a lungul anilor, şi-au dovedit valoarea umană şi profesională.

Data înființării: 27 octombrie 1885, sub denumirea de Şcoala Silvică Profesională de la Pădurea Verde, prima de profil de pe teritoriul României.

Amplasament: parcela 36 a Pădurii Verzi (partea nord-estică a orașului Timişoara).

Argumentele înființării acestei instituţii la Timişoara, sunt multiple: şcoala era destinată formării cadrelor silvice pentru zona Banat, Pădurea Verde furniza baza materială corespunzătoare pregătirii practice și Timişoara era un mare centru cultural.

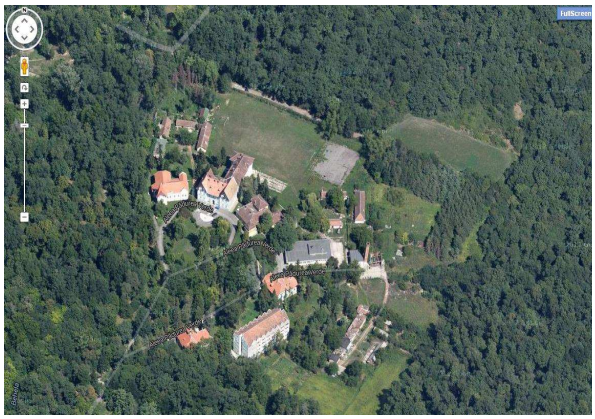

Fig. 1. Amplasament Şcoala Silvică din Timişoara
Sursa: http://www.google com., 2020

Construcţia destinată procesului educativ exista încă din timpul ocupaţiei turceşti, fiind cunoscută sub denumirea de "Casa de Vânătoare", pentru ca sub dominaţia austriacă să se numească "Castelul de Vânătoare al contelui Mercy". Forma iniţială a clădirii principale era octogonală; din câteva fotografii făcute la sfârşitul secolului XIX se remarcă specificul arhitectural turcesc. În anul 1901 are loc demolarea, respectiv ridicarea unei clădiri noi, care, cu mici modificări, îşi păstrează forma şi în ziua de astăzi. Proiectul ansamblului a fost executat de vestitul arhitect al orașului, Szekely Laszlo.

Fig. 2. Imagine a Şcolii, anul 1901

Fig. 3. Imagine a Şcolii, anul 1902

Ultimele construcţii au fost realizate în anii 1966-1970: căminul, cantina, centrala termică**.** Cu prilejul aniversării a 120 ani de la înfiinţarea şcolii, în semn de preţuire pentru dascălii de specialitate care au marcat devenirea unor generaţii întregi de silvicultori, direcţiunea şcolii de la vremea respectivă, prin prof.ing. Mariana Eftimie, a decis ca patru clădiri ale şcolii să fie botezate cu numele celor mai reprezentativi dintre aceştia: sediul central a primit numele ”Casa Verde” (cum era cunoscut încă de la înfiinţare), iar celelalte patru poartă plăcuţe cu numele profesorilor ingineri silvici Ladislau Kocsis, Cornel Manciu, Virgil Postolache şi Aurel Ţeicu.

Baza materială: Muzeul şi fondul de vânătoare (colecţii de mamifere şi păsări naturalizate, trofee de vânătoare, urme de vânat, instalaţii de vânătoare în miniatură, etc.), Biblioteca (21164 volume, caracter enciclopedic, acoperind toate domeniile cunoaşterii), cabinete (Dendrologie, Biologie, Informatică, Limba română, etc.), Parc dendrologic (3 ha cu rol didactic şi peisagistic, deținând specii rare: Ginkgo, Arborele lalea, Chiparos de baltă, Tisa, pe lângă specii comune: Brad, Molid, Magnolii, Stejar, etc.), cămin: parter + trei etaje, capacitate 130 locuri (la parter este amplasat cabinetul medical + grădiniţa), cantină: capacitate 180 locuri.

Evoluţia succintă de-a lungul anilor: 1885-1918 Şcoala Profesională de Pădurari, 1919-1921 Şcoala Silvică Inferioară, 1919-1925 Şcoala Silvică Medie, 1923-1948 Şcoala de conductori, 1946-1948 Şcoala de subingineri silvici. Între anii 1948-1952 va funcţiona Şcoala Medie Tehnică Silvică (în aprilie 1952 se mută la Râmnicu – Vâlcea). În octombrie 1956, după o întrerupere de 4 ani timp în care clădirile au avut o altă destinaţie, se reiau cursurile astfel: 1956-1957 Şcoala Profesională Silvică, Şcoala Profesională de Pădurari, Şcoala Tehnică de Maiştri Silvici. În 1957, avându-se în vedere diversitate tipurile de şcoli ce funcţionau concomitent, se creează Centrul Şcolar Forestier Timişoara, unde, pe lângă şcolile amintite mai sus se mai înfiinţează: Şcoala Profesională de Pădurari de Vânătoare (1959), care durează până în 1965, Şcoala Tehnică de Personal Tehnic postliceală având specialitatea vânătoare/ tehnician silvicultor (1960), Şcoala Tehnică de Personal Tehnic Postliceală, specializarea Exploatări şi Transporturi forestiere (1963). Anul 1966 aduce transformarea Centrului în Grup Şcolar Forestier în cadrul căruia se mai adaugă următoarele: Şcoala Tehnică de Maiştrii la Exploatări şi Transporturi Forestiere, Şcoala Profesională de Maşinişti pentru Utilaje din Exploatările Forestiere. În anul 1969 se înfiinţează Liceul Silvic Timişoara, o unitate de sine stătătoare, având sediul în aceeaşi clădire cu Grupul Şcolar Forestier. Începând cu anul şcolar 1976-1977, învăţământul liceal funcţionează pe trepte, până în anul 1992, care aduce renunţarea la acest sistem. Perioada 1994-2005 este consacrată Şcolii Profesionale de Pădurari, 2001-2003, Şcolii Tehnice Post-liceale cu frecvenţă redusă, iar 2003-2009, Şcolii de Arte şi Meserii (S.A.M.). Până în anul 2011, Şcoala a purtat numele de Grup Şcolar Silvic. Începând cu toamna anului 2011, instituţia îşi schimbă denumirea în Colegiul Silvic “Casa Verde” Timişoara, având specializările: Tehnician în silvicultură şi exploatări forestiere, Tehnician în turism şi alimentaţie, Tehnician ecolog şi protecţia mediului, Tehnician în agro-turism, pentru ca în urma comasării prin absorbţie a Liceului Tehnologic Agricol „Petru Botiş” Timişoara, să aibă loc schimbarea denumirii instituţiei: Colegiul de Silvicultură şi Agricultură „Casa Verde” Timişoara. Denumirea actuală a instituţiei, care datează din 2019, este Liceul Tehnologic de Silvicultură şi Agricultură „Casa Verde” Timişoara. Actualmente, instituţia are parteneriate cu numeroase instituţii de profil (şi nu numai) din ţară şi de peste hotare, adoptând politica unei frumoase colaborări, a schimbului de bune practici.

Şcoala Silvică din Timişoara a parcurs cu demnitate deceniile, fiind o adevărată „pepinieră” de specialişti în domeniu. Pregătirea elevilor a fost asigurată în permanenţă de către un colectiv de cadre didactice profesionist. Rezultatele nu au întârziat să apară, astfel că, numeroşi elevi participă la diferite concursuri şcolare, în urma cărora obţin premii bine-meritate. Absolvenţii şcolii o înnobilează şi mai mult, în urma continuării studiilor la Facultăţile de profil din ţară: Facultatea de Silvicultură din Braşov, Timişoara, Oradea, şi nu numai. De-a lungul anilor, zeci de generaţii au trecut pragul şcolii, perpetuând adesea tradiţii în familie; bunic, tată, fiu, fiică, au nutrit aceeaşi chemare şi reală dragoste către meseria de silvicultor. Rezumând, îi pot fi conferite instituţiei din Timişoara câteva

atribute: tradiţie, profesionalism, dăruire şi responsabilitate. Şcoala a respectat şi va preţui în continuare potenţialul intelectual al celor care îi trec pragul, va perpetua mai departe tradiţia dobândită prin efortul generaţiilor anterioare, pusă în slujba unui nobil scop: cunoaşterea naturii, îngrijirea şi ocrotirea ei!

La mulţi ani Şcolii şi tuturor celor care şi-au îndreptat paşii către ea, celor care, într-un fel sau altul, şi-au legat destinele de acest loc minunat!

Referinţă bibliografică:

Kocsis, Ladislau; Kocsis Mihaela-Maria; Eftimie, Mariana (2005) - *Monografia Şcolii Silvice din Timişoara,* Timişoara, Editura Mirton.

Fig. 4 Imagine a clădirii principale a Şcolii (Casa Verde), 2018

Fig. 5 Imagine a vilei Kocsis, 2020

Fig. 6 Imagine a clădirii principale şi a vilei Manciu, 2020

Fig. 7 Armonii autumnale în Parcul dendrologic al Şcolii, 2020

* * *

A FI ELEV, A FI PROFESOR PE TIMP DE PANDEMIE

Prof. ALINA ULEU

... citeam, la prima tinerețe, *"Decameronul"* lui Boccaccio, și mă delectam cu povestirile savuroase, dramatice sau tragice spuse de povestitori izolați undeva în lume, pe vremea ciumei care a izbucnit în Florența, în secolul al XIV-lea... abia acum am ajuns să înțeleg contextul pandemiei în care au fost spuse acele povestiri, și am înțeles că *a povesti* a reprezentat o modalitate de a supraviețui unui pericol iminent.

Trăim cele mai neașteptate vremuri, elevi și profesori, părinți și colaboratori ai școlii...

În normalitatea monotonă a vieții școlii, pe 11 martie 2020 a venit o veste tulburătoare: SE ÎNCHID ȘCOLILE PÂNĂ LA NOI ORDINE... La o săptămână, țara – cu tot cu școli – intra în starea de urgență... Pe mine m–a blocat, neștiind calea pe care trebuia să o urmez. Dincolo de problemele personale, s-a incubat în mintea mea o întrebare: ȘI CU ELEVII MEI CE FAC? Și, împreună cu ei, am început a desfășura ore online: materiale postate pe classroom, ore desfășurate pe zoom. Atunci am înțeles din altă perspectivă elevii, văzând dificultățile pe care le întâmpină și dorința de a participa și de a se implica în ceea ce planificam și desfășuram... și, uite așa, o promoție a reușit să se pregătească pentru examenul de bacalaureat, depășind problemele generate de o pârdalnică pandemie care parcă a oprit timpul în loc. Am suferit alături de elevii clasei a XII-a care nu au mai avut posibilitatea de a se bucura, la banchet și curs festiv, de încheierea unei etape importante din viața lor.

Revenind la școală pe 14 septembrie 2020, am întâmpinat altă problemă: RESPECTAREA UNOR REGULI STRICTE. Și iar am suferit, știind că elevii nu pot împărți aceeași gură de apă sau același sendviș... Parte din oră este alocată unor angoasante sfaturi: *pune masca peste gură și nas, păstrează distanța de 1 metru, dezinfectează banca*, *ai grijă cum te comporți în mijloacele de transport în comun....**dacă nu, ești pasibil de sancțiune***!

A devenit școala pat al lui Procust, interesul fiind centrat pe cum ne comportăm, nu pe ceea ce facem. Și mă obsedează ideea că elevii – cu bune și cu rele – sunt lipsiți de ceea ce este mai important: socializarea veritabilă, interacțiunea prin evenimente simple, banale: o atingere de mână, o mângâiere pe cap, un deget în coastă....

Mesajul meu este următorul: DRAGI ELEVI, CU TOȚI SUNTEM ÎN ACEEAȘI SITUAȚIE! Nu există nicio ierarhie, acest virus cumplit nu iartă pe nimeni, ne poate molipsi pe toți. Împreună trebuie să ne comportăm responsabil și conștient pentru a depăși această perioadă – cât o ține ea – și, dincolo de toate, să încercăm să înțelegem ceea ce facem la ore, să ne implicăm în predare, și noi, și voi, să demonstrăm timpului că nimic nu ne poate doborî.

...și, când se va termina, vom putea spune în cor: VENI! VIDI! VICI! (AM VENIT! AM VĂZUT! AM ÎNVINS!), asemenea lui Cezar când l-a învins pe Farnace din Pont.

* * *

EFECTELE ŞCOLII ONLINE ASUPRA ACTUALEI GENERAŢII DE ELEVI ŞI ROLUL DASCĂLULUI ÎN DIMINUAREA ACESTOR EFECTE

Prof. CLAUDIA PAŞCA-CUMPĂNAŞ

„Omul nu poate ajunge om decât prin educaţie" (Immanuel Kant)

Plecând de la această premisă, ne punem întrebarea: *Ce se va întâmpla cu aceste generaţii de elevi care sunt „pe băncile şcolii" în aceste vremuri tulburi, de pandemie*? În luna martie şcolile şi-au închis porţile pentru mai bine de 6 luni. După închiderea lor, a urmat o perioadă de bâjbâială, de încercări de a continua, cât de cât, procesul educativ în mediul online. Profesorii – majoritatea - s-au mobilizat rapid, au învăţat peste noapte să utilizeze diverse platforme educaţionale de care nici nu auziseră până atunci. La început mai temători, apoi din ce în ce mai capabili de gestionare a noilor metode. Deşi nu este tocmai uşor să treci, în doar cateva zile, de la învăţământul tradiţional, cu creta

sau markerul în mână, la acest nou tip de abordare a predării. Dar poate să fii cadru didactic tocmai asta înseamnă; să ştii să te adaptezi la nou, să fii capabil să te reinventezi mereu spre binele elevilor tăi, să fii în pas cu inovaţia ca să nu te depăşească această lume în continuă mişcare, schimbare, dezvoltare. Mai facil pentru unii care stăpâneau deja tainele tehnologiei, mai greu pentru cei care au fost nevoiţi să înveţe, ei înşişi, totul de la zero. Dar, până la urmă, a fi profesor, a fi un intelectual trecut prin multe şcoli şi examene înseamnă să poţi să acumulezi rapid aceste noi abilităţi.

Pe de altă parte, copiii, la rândul lor, a trebuit să se adapteze noii şcoli. La fel ca şi în cazul cadrelor didactice, unii au învăţat rapid, alţii s-au lovit de diferite probleme care le-au făcut mai greu accesul la orele online. Şi tocmai de aici încep primele probleme. Copiii care nu deţin mijloace tehnologice performante (calculator, tabletă etc), care nu au acces la internet, copiii din medii defavorizate, din familii numeroase, care nu pot avea la dispoziţie o cameră doar pentru ei în fiecare zi pentru a putea participa, în linişte şi concentrare, la orele on-line. Ştim cu toţii ca sunt mii şi mii de astfel de cazuri în ţara noastră. S-au căutat soluţii atât la nivel înalt, de stat, cât şi din partea diferitor ONG-uri sau chiar persoane fizice cu suflet mare. Dar problema este mult prea vastă ca să poată fi soluţionată de pe o zi pe alta. Şi astfel, aceste mii de şcolari ai anului 2020 au rămas pe dinafară, privaţi de tot ce înseamnă proces didactic luni şi luni de zile.

Apoi a venit vara, vacanţa mare. Şi cu ea speranţa că din toamnă va fi mai bine, ca s-au pierdut câteva luni, dar vom reveni la normal din noul an şcolar. Dar iată că nu e aşa. A început şi noul an şcolar, pandemia nu s-a încheiat, ba - din contră - prinde proporţii din ce în ce mai mari. Şcolile au fost nevoite să caute şi să găsească soluţii pentru „noua normalitate" într-un ritm accelerat. Scenarii verzi, galbene sau roşii. Măşti pe faţă, distanţare la ore, în pauze. Părinţi care vor să-şi trimită copiii la şcoala şi părinţi care decid că nu. Teamă în ochii tuturor (că doar ochii se mai văd). Elevi care două săptămâni sunt la şcoală şi două acasă. Elevi din clasele de început care poate nu-şi vor cunoaşte degrabă colegii de clasă din cealaltă jumatate. Şi iarăşi tehnologia. Sau lipsa ei, mai bine-zis. Şi ce e trist în asta, printre multe altele, este că, dacă şi înainte existau diferenţe mari între copiii din diverse medii sociale, aceste diferenţe se vor acutiza. Copiii susţinuţi de părinţi vor continua acumularea de cunoştinţe, pe când cei lipsiţi de mijloace se vor adânci în lacunele lor. Ce se va întâmpla pe viitor cu aceşti copii?

Şi atunci intervine iar dascălul, acel profesionist care îşi face meseria cu vocaţie. De el ţine, mai mult sau mai puţin, să încerce să nu lase ca aceste diferenţe cauzate de şcoala pe timp de pandemie să-şi pună amprenta pe învăţăceii mai puţin norocoşi. Şi ştim că există, din fericre, prin toate şcolile, astfel de profesori care muncesc cu abnegaţie pentru ca lucrurile să meargă, frumos, mai departe.

Prin urmare, închei micul meu articol cu o legendă care circulă pe reţele de socializare (dacă tot vorbim de online) despre magia de a fi profesor adevărat.

„Legenda dascălului

Când Dumnezeu a creat profesorul, a chemat toţi îngerii şi i-a întrebat:

- Cum ar trebui să fie un profesor?

Îngerii i-au dat mai multe răspunsuri:

- Să iubească copiii!

- Să rămână mereu student, învăţând continuu pentru a transmite elevilor lui cunoştinţe actuale şi de valoare!

- O fiinţă care să rămână veşnic tânără, amabilă, înţelegătoare, modestă, creativă şi corectă!

- Să aibă cele trei perechi de ochi pe care profesorul trebuie să le aibă: cu o pereche să vadă în timp ce scrie la tablă sau citeşte, cu alta, să vadă ce nu ar trebui, iar cu ultima, să se poată uita la elev când acesta este obraznic şi trebuie să-i spună: „Te iert, altă dată să nu se mai întâmple!''

- Să poată preda lecţia când copilul lui este bolnav acasă sau el însuşi suferă de vreo boală !

- O fiinţă care, deşi uneori firavă, este în stare să stăpânească prin tact pedagogic şi talent o clasă de elevi, uneori mai înalţi sau mai puternici decât el!

Când a auzit aceste răspunsuri, Dumnezeu le-a spus îngerilor :

- Acestei fiinţe, care primeşte atât de puţin şi dă sau i se cere atât de mult, mai trebuie să-i adăugăm ceva.

-Ce? au întrebat toţi îngerii în cor.

Dumnezeu le-a răspuns:

- Lumină, multă lumină, pentru ca profesorul să nu se stingă luminând!"

Din colecţia mea de amintiri ca dascăl.

Fotografii cu cele 4 generaţii cărora le-am fost diriginte
(2006-2020 - Liceul Tehnologic de Silvicultură şi Agricultură «*Casa Verde*» Timişoara)

* * *

ŞCOALA PE TIMP DE PANDEMIE ÎN OCHII ELEVILOR

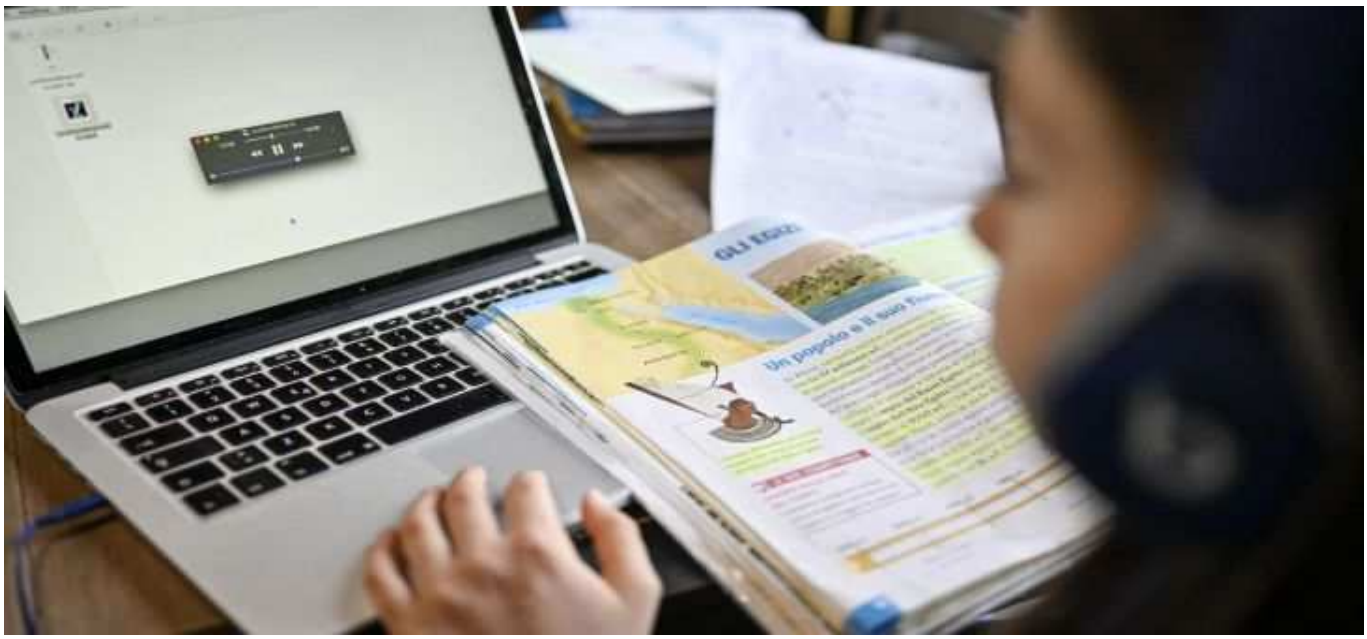

UN SFÂRȘIT DE CAPITOL ȘI ÎNCEPUTUL ALTUIA NOU

ESTERA NEDA, elevă în clasa a IX-a B

Am să fiu sinceră, foarte sinceră. Să termin clasa a VIII-a pe pandemie a fost ciudat, stresant. Știu toate zilele acelea când făceam proiecte și scriam lecții și le trimiteam. Dar și zilele când îmi era lene sa fac temele și să le trimit. Deoarece, stând doar în casă te plictisești, simți că nu mai ai chef să faci nimic.

Ce am învățat în acest timp? Să nu stau în pijamale toată ziua (deși după mine pijamalele sunt singurele piese vestimentare ce nu se vor demoda niciodată) deoarece nu voi face nimic cât e ziua de lungă și voi vrea să stau în pat, citind o carte bună sau văzând un serial care mi-a atras atenția sau sa trag un pui de somn. Dar am învățat și că timpul trece foarte repede și trebuie să nu amânăm lucrurile și să le lăsăm pe ultima sută de metri. Când am dat examenul aveam emoții mari. Ochelarii mi se abureau deoarece masca nu stătea bine, mintea mea era o harababură. Mă tot gândeam dacă la literatură va pica ceva ce nu am repetat așa de bine, dacă voi greși cu ceva și totul se va duce de râpă. Mereu sunt persoane care zic "Nu ai de ce sa te stresezi.", ei bine, când cineva zice asta eu parcă mai tare mă stresez. Adică, e și normal. Dacă îi spui cuiva "Nu te uita în direcția aia!", persoana respectivă o va face instinctiv. Oricum am trecut și peste evaluarea națională și când a fost timpul despărțirii eu m-am simțit minunat. Asta suna ciudat, știu. Nu îmi va fi dor de colegii mei? De profesori? De amintiri? Dacă mă întrebai asta când am ieșit pentru ultima oară pe ușa școlii aș fi zis un mare NU. Dar acum îmi e dor. Îmi e dor de diminețile când mă trezeam, mergeam la școală pe jos și ajungeam la școală. Când mă așezam lângă colega mea de bancă. Îmi e dor de anumiți profesori. iar de alții mă bucur că am scăpat (nu o să zic cine, că nu e profesional).

Deși nu pot spune că am fost apropiată de foștii mei colegi, îmi este dor de acele zile. De acea rutină ce a făcut parte din viața mea pentru o perioadă destul de lungă de timp. Acum când trec pe acolo mă gândesc cum mergeam pe acel drum și ocoleam oamenii să nu dau peste ei când coborau din tramvai și muzica îmi bubuia în căști, iar mintea îmi era în toate părțile, împrăștiată. Am realizat că

nu ducem dorul a ceva sau simțim lipsa acelui lucru în momentul respectiv, ci îl simțim în timp, când realizăm că lucrurile s-au schimbat. Da, îmi e dor de zilele acelea, dar nu m-aș mai întoarce în timp să le repet. Nu sunt acea persoană ce să se facă repede plăcută. Nu sunt foarte sociabilă. Eu sunt persoana aceea care preferă să stea în casă și să se uite la filme sau să citească în loc să iasă în oraș. Sunt acea persoană căreia îi ajung degetele de la o mână să își numere prietenii și sunt o mare introvertită, recunosc. Dar adevărul e că nu poți să faci parte dintr-un grup sau să legi o prietenie dacă nu ai ceva in comun cu persoanele sau persoana respectivă. Uneori poate fi de ajuns faptul că vă înțelegeți foarte bine, dar alteori atât nu e de ajuns.

Acum încerc să îmi fac mai mulți prieteni, să fiu mai sociabilă. Am tot auzit că liceul e cea mai neplăcută periodă din viața, că oamenii te judecă. Ei bine, până acum e perfect normal și nu am trăit nicio dramă sau criză existențială.

* * *

FINALUL CLASEI A VIII-A PENTRU MINE

VALENTINA UNTARU, elevă în clasa a IX-a B

Pentru o generație care nu a avut parte de unele din cele mai memorabile momente din viață, precum ultimele luni din băncile școlii împreună cu colegii pe care cel mai probabil nu o să îi mai vedem așa de des, a dus la frustrări. Banchetul și albumul au fost evenimentele pe care toți le așteptam de atâția ani, dar nu au mai avut loc sau în alte cazuri prea târziu, făcând ca esența clasei a opta sa se piardă.Stresul pe care îl aveam pus de umeri din cauza examenului și faptul ca nu am putut sa socializăm, pentru niște elevi care nu au mai trecut niciodată prin așa ceva,a dus la tristete și închidere în sine.Asta am auzit de la prieteni,colegi, dar pentru mine cel puțin nu a fost atât de rău. A fost frustrant, într-adevăr, dar,în același timp liniștitor, deoarece am avut ocazia să mă detașez și să petrec mai mult timp cu mine. Stresul a fost și el prezent din cauza examenului, pentru că nu sunt genul de copil care să aibă mereu zece pe linie, și totuși mă bucur că am avut timp să învăţ mai mult și să îmi cresc performanța la examen.Totuși a fost greu pentru că, la un moment dat, ai nevoie să vorbești cu prietenii, și una este să petreci timp împreună cu ei, iar alta să vorbești online.

* * *

ÎN PERIOADA DE PANDEMIE

IOANA OPREA, elevă în clasa a XII-a B

Despre perioada de pandemie aș avea foarte multe de spus, de la cum a fost în carantină până la noile reguli din școli pentru a ne proteja de COVID-19. Posibil ca unii dintre noi să nu se fi așteptat la asemenea grozăvie. Nu știu câți dintre voi știu vorba asta „viața bate filmul”, dar sinceră să fiu chiar mi-a fost foarte frică la început. Țin minte că pe data de 10 Martie au anunțat la știri și în presă că este posibil ca toate școlile să se închidă in perioada 11-22 Martie, cu posibilitatea de a se prelungi măsurile. Mă simțeam ca într-un film de groază. Toată lumea înnebunise. Începuseră ca rafturile de ulei, zahăr, sare și multe alte produse din magazin să se golească. Din câte am înțeles, primul caz COVID-19 a fost in Wuhan, dar nici în ziua de azi nu știu medicii concret, de unde a apărut boala. Posibil de la animale sau din conspirații, cum spun mulți alții. Toate canalele de știri au început să vorbească numai despre această boală și că oamenii din străinătate se întorc în țările lor. Am fost destul de îngrijorată pentru că știam ce se va întâmpla. Dacă oamenii aceia au avut contact cu unul care ar fi avut COVID-19, cu siguranță se vor îmbolnăvi și alți oameni. Din păcate, nu s-au luat din timp măsuri de protecție împotriva bolii, ceea ce ne-a adus la foarte multe probleme.

Nu am uitat și nu voi uita niciodata momentul în care au apărut cazurile false de COVID:unii oamenii spuneau că au această boală, dar, de fapt, se zicea că erau plătiți doar ca să spună asta. În momentul acela mi-am dat seama că ne batem joc unul de altul. În loc să fim cinstiți și să nu mai existe panică, au decis ca unii oameni să se vandă pentru niște amărâte de hârtii. Asemenea chestii mă fac să

îmi fie rău. Nu am putut să îmi imaginez asemenea prostie.

Nici în carantină nu a fost roz. Adică trebuia ca de fiecare dată să avem o foaie pentru a putea ieși pentru a nu primi amendă. Aș putea spune că mă simțeam ca la închisoare. Uneori căutam scuze pentru a putea ieși măcar câteva minute afară. Plimbam câinele de patru ori pe zi, mergeam la magazin de parcă mă duceam în străinătate și mă furișam de poliție de parcă aș fi omorât pe cineva. Totuși de când a apărut această boală totul s-a schimbat, de la sistemul de învățământ până la oamenii care lucrau în străinătate. Chiar dacă sunt zvonuri false, chiar dacă spun unii că nu există, chiar dacă nu ai văzut pe nimeni bolnav, protejează-te! Poate tu nu o să pățești nimic, dar gândește-te la familia ta și la sănătatea lor. Gândește-te că nu există încă un antidot. Așa că, decât să riști și să îmbolnăvești pe altcineva sau chiar pe tine, mai bine protejează-te cât mai mult posibil.

* * *

O NOUĂ VIAȚĂ CA-N DOUĂZECI

ALEXANDRU MIHALACHI, elev în clasa a XI-a B

Hai să dăm puţin timpul înapoi.
Erai pe TV şi ai văzut ceva ce-ţi dă fiori.
Un virus născut în China care, din păcate, rezistă,
Rezistă ca bătrâna pe care o numim şcoală
Care oricum te bagă în boală.

Iar apoi credeam că urmează o vacanţă, dar profesorii ne-au spus:
„Bine ati venit în lumea digitală, copii!”
Unde cei fără posibilităţi nu au acces.

Într-o zi toţi s-au prins de şmecherie.
Ocoleau temele cum ocoleşte românul munca la vie.
Alţii nu au putut scăpa şi au ajuns story.
Tot ce au ştiut să facă era să dea la altul.
La noi nimeni nu s-a gândit cât se va face teancul.

După şase luni de „paradis”
Totul a luat o cale de vis.
Pe grupe divizaţi nu e nicio problemă
Dacă pici cu ăia naşpa, rişti să-ţi puşte o venă.

Ironic, ghiozdanul e ca de plumb.
Ori la şcoală, ori acasă tot greu e,
Dar ce vină avem noi?
Că unii nu se pot gândi la o cale mai bună
Prin care să ne pună cartea în mână.
Ca să ajungem eroi, nu la stână.

Tot respectul pentru profesorii care m-au ajutat şi îndrumat.
Mai ales pentru cei care m-au acceptat
Şi mi-au dat putere ca unui copil ce munceşte la sat.
Care m-au inspirat să devin mai bun
Şi să-mi pot continua al meu drum.

* * *

DIN GÂNDURILE PROFESORILOR

CE-AR FI...
(dedicată tinerilor de prof. ALINA ULEU)

Ce-ar fi
Dacă-ntr-o zi - banală zi,
Geana zorilor ne-ar trezi
Și-am vedea-ntr-o rază
Zborul păsărilor și al fluturilor
Și-am auzi-ntr-un murmur
Cântecul vântului și susurul șoaptelor apelor
și-am simți într-o fibră de suflet
Atingerea degetelor din inima idealurilor...
Atunci ar fi căam vedea, c-am auzi și c-am simți
Nu cum să fim,
Ci cum să ființăm.

* * *

CUM REALIZEZ INSTRUIREA CU ELEVII MEI, ÎN AȘA FEL ÎNCÂT SĂ LE ASIGURE DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR NECESARE?!
Prof. MEDANA PAŢCAN

Când eşti întrebat dacă poţi să faci o treabă, spune-le: „Sigur că pot!”. Apoi pune-te pe învăţat şi află cum să o faci.
(Theodore Roosevelt)

Competenţele-cheie reprezintă „*un pachet transferabil şi multifuncţional de cunoştinţe, deprinderi (abilităţi) şi atitudini de care au nevoie toţi indivizii pentru împlinirea şi dezvoltarea personală, pentru incluziune socială şi inserţie profesională”*. (Gremalschi, 2015, p.11).

Competenţa este rezultatul coroborării verbelor *a şti, a şti să faci, a şti să fii, a şti să convieţuieşti, a şti să devii,* deci nu este rezultatul acţiunii educaţionale numai pe domeniul cognitiv, ci se raportează şi la cel afectiv-atitudinal. Astfel, noi, în calitate de cadre didactice, ar trebui să fim preocupate să răspundem nu numai nevoilor cognitive ale elevilor, ci și nevoilor praxiologice, atitudinilor, emoţiilor, valorilor etice, morale, motivaţiei fiecărui educabil. Instruirea în procesul educațional ar trebui să fie concentrată pe aspectul pragmatic, care să-i asigure individului împlinirea şi dezvoltarea profesională.

Una dintre cel opt competenţe-cheie, conform recomandărilor Uniunii Europene, este reprezentată de **comunicarea în limba maternă**. Materia şcolară „limba şi literatura română" este, în esenţa ei, integrativă, deoarece urmăreşte familiarizarea elevilor cu două domenii distincte: fenomenul lingvistic şi cel literar. Comunicarea în limba maternă reprezintă capacitatea de a exprima şi interpreta concepte, gânduri, sentimente, fapte şi opinii, atât în formă orală, cât şi în formă scrisă şi de a interacţiona lingvistic într-un mod adecvat şi creativ într-o serie completă de contexte culturale şi sociale - educaţie şi instruire, la serviciu, acasă sau în timpul liber.

În mod concret, consider că noul curriculum de învăţare a limbii române trebuie să fie fundamentat pe respectarea unor principii, care să asigure obținerea competențelor vizate: asigurarea continuităţii la nivelul claselor şi treptelor de

învăţământ; actualitatea informaţiilor predate şi adaptarea lor la nivelul de vârstă al elevilor; centrarea pe elev; centrarea pe aspectul formativ; corelaţia transdisciplinară-interdisciplinară; asigurarea caracterului utilitar - practic al învăţării limbii române; construirea modelului didactic-educativ pe cele patru deprinderi integratoare - înţelegerea după auz, lectura, vorbirea şi scrierea; caracterul flexibil şi actual al procesului educaţiei lingvistice şi literar-artistice, prin conectarea sa realităţii limbii, literaturii şi vieţii cotidiene; abordarea funcţional-aplicativă a cunoştinţelor gramaticale în calitatea lor de elemente care contribuie la structurarea unei comunicări corecte şi eficiente; prezentarea noilor conținuturi sprijinită de fiecare dată pe actualizarea cunoştinţelor asimilate anterior de către elevi pentru ca aceștia să-și formeze o autonomie proprie. Astfel, este fundamentată focalizarea studiului limbii materne asupra formării competenţei de comunicare.

Un rol important înformareacompetențelorîl au studiul integrat, inter - multi- și transdisciplinar și formarea unei conștiințe culturale - naţionale - universale, trăsături definitorii ale unei personalităţi contemporane. În mod special, în ciclul liceal se urmărește formarea competenţei de comunicare şi a capacităţilor de receptare a textului literar. Aceste capacităţi se doresc orientate înspre formarea unor „atitudini şi valori": cultivarea plăcerii de a citi şi a gustului estetic, stimularea gândirii, cultivarea sensibilităţii prin receptarea operei literare, formarea unor reprezentări culturale privind evoluţia şi valorile literaturii române. De asemenea, este valorizat contactul cu textul literar şi non-literar în sensul formării unor elevi capabili să se raporteze la cultură autonom, reflexiv, critic şi creativ.

Alina Pamfil (2006, p.29) identifică mai multe roluri pe care elevul și le poate însuși, sub formă de competențe dobândite pe parcursul studiului literaturii: **criticul literar, specialistul în literatură, creatorul de literatură, cititorul autonom, umanistul, vorbitorul nativ competent**.

În concluzie, trebuie evidențiat rolul deosebit de important care îi revine **profesorului**, cel care trebuie să dovedească anumite competenţe, pentru a înlesni traseul educațional al elevilor: încurajează şi acceptă autonomia, initiativele elevilor; încurajează dialogul, valorificând răspunsurile în sinteza finală; utilizează variate informaţii şi surse primare, pentru căutare independentă sau colaborare; încurajează descoperirea de noi interpretări, noi probleme deschise, cu punerea de întrebări; sprijină drumul propriu de înţelegere a conceptelor, urmărind ca răspunsurile să reflecte propriile idei, construite independent sau în grup; adaptează curriculumul dat la situaţii, la problemereale.

Bibliografie:

Gremalschi, A. (2015). ***Formarea competenţelor-cheie în învăţământul general: Provocări si constrângeri***, Studiu de politici educaţionale, ***Institutul de Politici Publice,*** Chişinău.

Pamfil, A. (2006). ***Studii de didactica literaturii române***, Cluj-Napoca: Casa Cărţii de ştiinţă.

* * *

ASPECTE OCULTE ALE REVOLUȚIEI ROMÂNE DIN DECEMBRIE 1989

Prof. dr. EUGEN MIOC

În decembrie 1989 probabil că nu exista un singur român care să nu dorească căderea regimului Ceaușescu. După primii 15 ani benefici ai „Epocii de aur”, timp în care România se desprinsese din „îmbrățișarea sufocantă” a Moscovei, câștigase prestigiu internațional, se dezvoltase economic și realizase o creștere a nivelului de trai al populației, au urmat anii ´80 când regimul a devenit tot mai opresiv pe plan intern și mai izolat pe plan internațional. Nemulțumirea se acumula, mocnea în interiorul societății și, se aștepta doar conjunctura favorabilă pentru a izbucni la suprafață. Aceasta a venit la sfârșitul anilor 1980 când Marile Puteri, S.U.A. și U.R.S.S., au hotărât să pună capăt Războiului Rece și să reîmpartă sferele de influență. Țările din centrul și estul Europei, ocupate militar de U.R.S.S. după Al Doilea Război Mondial, urmau să traverseze o perioadă de tranziție, apoi să reintre în sfera de influență Occidentală, din care fuseseră rupte cu brutalitate la mijlocul anilor 40.

Regimul Ceaușescu nu s-a adaptat acestor schimbări, cum s-a întâmplat, spre exemplu, cu Polonia și Ungaria. Liderul român vedea în înțelegerile dintre S.U.A. și U.R.S.S. un amestec în

treburile interne ale altor state și o încercare de reînregimentare a României în unul dintre cele două blocuri. Pentru el, care vreme de 25 de ani, își făcuse un titlu de glorie din apărarea independenței țării, acest lucru era inacceptabil. Refuzând să demisioneze din funcțiile de partid și de stat pe care le deținea, ba mai mult, fiind reales secretar general al P.C.R. la Congresul al XIV-lea, din noiembrie 1989, Ceaușescu se situa pe poziții de forță și dechidea ușa evenimentelor sângeroase de la sfârșitul lunii decembrie.

Poporul și, mai ales, tinerii care au ieșit în stradă în decembrie 1989, au fost niște idealiști. După 10 ani de privațiuni materiale și dictatură doreau edificarea unei Românii mai frumoase, a unei societăți mai drepte, a unui regim politic mai democratic, a unei economii mai prospere. Au ieșit în stradă cuprinși de entuziasm, făcând abstracție de riscuri și, unii dintre ei, și-au dat viața pentru aceste idealuri. Ce s-a ales din idealurile lor, la 30 de ani de la revoluție, este o altă poveste.

Din păcate, referitor la evenimentele din decembrie 1989, încă persistă multe semne de întrebare căci, alături de entuziasmul și idealismul populației, au existat o serie de manipulări grosiere, demne de un adevărat război psihologic. La multe dintre acestea s-a găsit deja răspunsul dar, mass-media oficială, din diferite considerente, se ferește să le facă publicitate și repetă aceleași clișee din anii ’90 și până în prezent. Din multitudinea de mistificări referitoare la evenimentele din decembrie, enumărăm câteva: grămezile de cadavre de la Timișoara, apa otrăvită, diversiunea teroristă, conturile secrete ale lui Ceaușescu, robinetele de aur din vilele dictatorilor, cântarul de aur al Zoei Ceaușescu, obiectivele industriale minate, procesul-mascaradă în urma căruia soții Ceaușescu au fost linșați pentru a fi împiedicați să vorbească etc. Dintre acestea vom demitiza câteva.

1. Cazul László Tökes. Omul de la care a pornit scânteia evenimentelor de la Timișoara era perceput de autoritățile locale și de fosta Securitate ca susținător al cercurilor iredentiste maghiare, care vizau recuperearea Transilvaniei și Banatului sau, cel puțin, ruperea lor de România. Înainte de revoluție, periodic, Tokes acorda interviuri ziariștilor străini sau era înregistrat de aceștia pe casete în timp ce acuza autoritățile române de nerespectarea drepturilor omului și de persecutarea minorității maghiare. Era vizitat și de diplomați sau reprezentanți oficiali ai unor guverne străine. Prin urmare, era în permanență filat de Securitate, care a și adunat probe pentru trimiterea lui în judecată. Ceaușescu nu a aprobat însă această măsură pentru a nu tensiona și mai mult relațiile cu străinătatea. În cele din urmă s-a luat măsura administrativă a mutării sale într-o localitate din județul Harghita.

2. Existența „turiștilor” străini instigatori și a diversioniștilor. În timpul evenimentelor de la Timișoara, organele de ordine și cele de contrainformații au sesizat prezența unui număr nejustificat de mare de „turiști” sovietici care tranzitau România, fie cu autobuze, fie cu autoturisme personale. Foarte puțini s-au cazat în hoteluri, majoritatea rămânând să doarmă în mașini. Au intrat în România prin punctele de trecere a frontierei din nordul Transilvaniei și declarau că sunt în tranzit spre Iugoslavia. Unii vorbeau românește cu accent moldovenesc. Prezența „turiștilor” sovietici a fost confirmată atât în Timișoara, cât și în alte orașe unde au avut loc evenimente violente în decembrie 1989. Prezența agenților sovietici pe teritoriul României a fost recunoscută și de fostul prim-ministru Petre Roman care, în octombrie 1990, la aproape un an de la evenimente, cerea retragerea celor 26.000 de agenți sovietici aflați în România încă din 1989 și care erau găzduiți și protejați de noile autorități române. În Timișoara și împrejurimi au fost identificați aproximativ 2.000 de „turiști” sovietici. Un număr atât de mare nu se mai văzuse din 1968 când U.R.S.S. invadase Cehoslovacia și se pregătea să invadeze și România.

Au existat și cetățeni români fugiți în țările vecine, recrutați în lagărele de refugiați și instruiți în acțiuni de diversiune, apoi trimiși înapoi în România pentru a acționa la momentul oportun. Conform

măsurilor de cercetare informativă a celor prinși intrând ilegal în România sau a celor predați de iugoslavi și de maghiari, a rezultat că în lagărele de refugiați din Ungaria și Austria se recrutau cu precădere cetățeni români de etnie maghiară sau rromă, cointeresându-i și financiar. Ei aveau ca misiune introducerea în România de material propagandistic anticeaușist, dar și explozibili, armament și muniție. De asemenea, trebuiau să profite de orice dezordine publică pentru a o amplifica și direcționa. Au fost identificate peste 60 de persoane aflate în această situație. Au fost trimiși agenți sub acoperire care au confirmat declarațiile transfugilor.

3. Victimele revoluției. În seara zilei de 17 decembrie 1989, la Timișoara se deschide focul împotriva manifestanților. Până dimineața și-au pierdut viața 59 de persoane (58 prin împușcare), alte 185 fiind rănite. În zilele următoare numărul morților a ajuns la 75. Majoritatea au fost victime ale Armatei și un număr mult mai mic ale Miliției și Securității. Toate aceste victime sunt imputabile regimului Ceaușescu. De aici și până la marea dezinformare care s-a făcut prin mass-media referitor la victimele revoluției este cale lungă. La 20 decembrie 1989, când în Timișoara erau sub 100 de morți, Radio „Europa Liberă" telefona cotidianului francez „Liberation" și afirma că a luat cunoștință de o notă secretă emisă de conducerea Securității Române și destinată Cabinetului 2 (Elenei Ceaușescu), notă în care se făcea bilanțul revoltei de la Timișoara: 4.632 de morți, 1.282 răniți, 13.214 arestări și 7.613 condamnări la moarte. Considerând aceste cifre neverosimile, „Liberation", cotidian francez serios, nu le publică. „Europa Liberă" nu face însă caz de acest lucru, ci caută alte mijloace mass-media, cât de cât credibile, cărora să le „vândă" informația. Trei zile mai târziu, aceleași cifre au fost difuzate de Televiziunea Maghiară, de Agenția de Presă Iugoslavă „Taniug" și mai apoi de mass-media din întreaga lume. Cifrele au fost fabricate de „Europa Liberă" care pretindea că le-ar fi avut de la un scriitor exilat la Berlin, William Totok, care le-ar fi primit de la un scriitor din Timișoara. Imediat după căderea lui Ceaușescu, pe 23 decembrie 1989, pentru a face acestă informație credibilă, Televiziune Română Liberă difuza imagini cu victime torturate de securitate la Timișoara. Acestea ar fi fost secționate cu bisturiul, legate cu sârmă ghimpată, arse cu acid, etc. Se vorbea despre adevărate osuare descoperite la Timișoara unde zăceau mii de cadavre. Aceste știri au fost preluate și amplificate de mass-media din străinătate pentru a arăta lumii întregi „atrocitățile" comise de securiștii lui Ceaușescu. În relaitate, cadavrele erau foarte puține, căci 40 dintre ele fuseseră transportate și arse la Crematoriul Cenușa din București. În aceste condiții, imediat după 22 decembrie 1989, din Cimitirul Săracilor din Calea Lipovei au fost deshumate câteva zeci de cadavre, majoritatea decedate înainte de 17 decembrie. Au fost aliniate pe cearșafuri albe, filmate, iar imaginile au fost difuzate la TVRL. Rănile de pe corpurile acestor oameni erau cauzate de urmele autopsiilor efectuate de medicii legiști și de starea destul de avansată de descompunere a cadavrelor. Aceste imagini macabre, coroborate cu psihoza teroristă care, la 23 decembrie 1989, era intens propagată, a făcut să crească numărul „victimelor" revoluției la peste 60.000. Acesta a fost de altfel și primul cap de acuzare pe baza căruia soții Ceaușescu au fost condamnați la moarte și executați. „Grămezile de cadavre" de la Timișoara a fost o manipulare prea grosieră pentru a mai fi amintită în prezent. A fost dată uitării.

Bibliografie selectivă:

Ardeleanu Tana, Savaliuc Răzvan, Baiu Ion, „*Procesul Ceaușescu*", Editura Ziua – Omega Press Investment, 1996;

„*Evenimentul zilei*", nr. 7286 din 15 dec. 2014,

„*Lumea*", An XVII, Nr. 12 (225) din decembrie 2011;

Mavru Nicolae, „*Revoluția din stradă. Amintirile fostului șef al Serviciului de Filaj și Investigație de la Timișoara*", Editura RAO, București, 2004,

Milin Miodrag, redactor, „*Procesul de la Timișoara*", Editura Fundația Academia Civică, Timișoara-București, 2004;

de Selys Gérard, „*Minciuni Mass-Media*", Editura Scripta, București, 1992;

Stoenescu Alex Mihai, „*Istoria loviturilor de stat în România*", vol IV, București, Editura RAO, 2005;

Stoenescu Alex Mihai, Stănculescu Victor Atanasie, „*În sfârșit adevărul*", Editura RAO International Publishing Company, București, 2009;

Teodorescu Filip, „*Un risc asumat. Timișoara, decembrie 1989*", Editura Viitorul Românesc, 1992.

* * *

AGRICULTURA ÎN ROMÂNIA

Prof. RAMONA-LOREDANA TOPORAN

România are o agricultură care se poate lăuda cu producții pe anumite culturi pe primul loc în Uniunea Europeană. Nivelul scăzut de înzestrare tehnologică și criza forței de muncă amenință cu stagnarea acest domeniu, în ciuda banilor veniți de la UE.

Agricultura este un sector strategic al economiei românești. Are o pondere de 5,2% din Produsul Intern Brut și circa 23% din populație este ocupată în acest domeniu, fapt care plasează România pe primul loc în Uniunea Europeană.

Economia rurală românească, dominată de agricultură în mare parte, este încă slab integrată în economia de piaţă. În contextul actual al economiei de piaţă, de modul înţelegerii şi aplicării tehnicilor de marketing depinde bunăstarea cetăţenilor din zona rurală şi urbană, precum şi bunăstarea producătorilor agricoli.

Aderarea la UE este, probabil, cel mai puternic factor de presiune pentru reforma rapidă a agriculturii şi economiei rurale româneşti, dată fiind necesitatea integrării cu succes în economia rurală europeană.

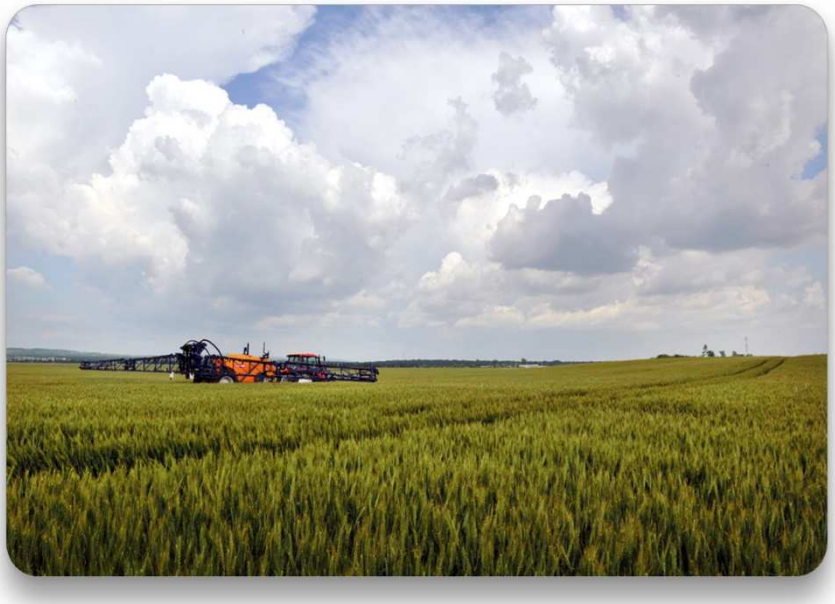

România, a șaptea țară ca populație din Uniunea Europeană și a cincea țară ca suprafață agricolă, continuă să fascineze. 15 milioane de hectare de teren agricol din care 10 milioane de hectare sunt teren arabil. Într-o lume în care criza alimentară bate la ușă, pământul se va măsura în aur.

Conform datelor Institutului Național de Statistică, în ciuda fenomenelor hidro-meteorologice periculoase, anul trecut România ocupa primul loc la porumb în rândul statelor membre ale Uniunii Europene atât în ceea ce privește suprafața cultivată, cât și la producția realizată, de 18,7 milioane de tone.

Mai mult, România a raportat anul trecut cea mai mare producție de floarea-soarelui din UE, de 3 milioane de tone, fiind urmată în clasament de țări precum Bulgaria, Ungaria, Franța și Spania.

De asemenea, Romania a înregistrat 7,3% din totalul producției de grâu la nivelul UE, adică 10,1 milioane de tone, clasându-se astfel pe locul al 4-lea, după Franța, Germania și Marea Britanie.

În cazul producției de soia boabe, România ocupa poziția a doua atât din punctul de vedere al suprafeței cultivate cât și din cel al producției, realizând peste 16% din totalul UE.

Deși contribuția agriculturii la PIB este în scădere, România are în continuare cea mai mare pondere a sectorului agricol în structura PIB dintre toate țările din Uniunea Europeană de 3 ori și jumătate mai mare decât media europeană. În plus, la nivelul anului 2014, agricultura angaja 27,3 % din populația activă a României, de peste 6 ori mai mare decât media europeană de 4,4% din populația activă.

Bibliografie:

https://www.forbes.ro/articles
https://www.madr.ro/agricultura.html
https://rural.rfi.ro/
https://adevarul.ro/
https://doingbusiness.ro/

* * *

PAGINI POLIGLOTE

TEACHING ENGLISH WITH THE HELP OF MUSIC

Prof. ALINA KOVACS
English teacher at Liceul Tehnologic de Silvicultură și Agricultură „Casa Verde" Timișoara

Music as a teaching tool, in teaching a foreign language, is already considered a common tool for teachers worldwide. Especially form an early age, in kindergarten and in primary school the aquisition of English as a second language involves chants and rythm. „ *Infants learn more quickly from sung speech than from spoken speech*„(McGowan-Music, memory and learning, 2008)

The use of music and songs in the English language-learning classroom is not new. As early as Bartle (1962) or Richards (1969) , scholars have been arguing for use of music in a language acquisition context for both its linguistic benefits and for the motivational interest it generates in language learners. Language and music intermingle and songs possess both, the communicative aspect of language and the entertainment aspect of music.

Song lyrics are different from other kinds of texts because they are closely linked with rhythm. This makes them useful for teaching different pronunciation aspects naturally.Music in the language classroom may also be utilized with an explicit vocabulary and grammar focus (Richards, 1969; Saricoban & Metin, 2000) and used to reinforce either grammar or pronunciation points (Allen & Vallette, 1977). Pronunciation and phonology are a natural use of songs in the aid of second language acquisition (Schön et al, 2008), and Leith (1979) states: …*there is probably not a better nor quicker way to teach phonetics than with songs. Phonetics instruction is one good use to which songs can be put even in beginning classes* (540). The repetitive nature of songs makes them effective use for pronunciation drills (Bartle, 1962) and enhances vocabulary comprehension, context integration, and grammar correlations.

Besides the language aquisition improvement while teaching with music and songs, we can also talk about the increase of students' motivation to learn and to study independently. **There are numerous advantages of using songs: establishing a positive learning situation, energizing learning activities, increasing the students' attention, improving memory, releasing tensions or stress, enhancing imagination, developing inspiration and motivation, and adding some elements of fun.** Songs tend to have simplified, colloquial language, use natural rhythm, stress, intonation, contractions, slang, expressions, idioms, authentic material, and even communicative repetition. All of these can help students build vocabulary and other language structures in a way where students are stress-free.

Eken (1996: 46) enumerates eight reasons for the use of song in a language classroom. Firstly, a song may be used to present a topic, new vocabulary or a language point. Then, it may also be used as a practice of lexis. Beyond question, songs can be used as a material for extensive and intensive listening. Some teachers may use them to focus on frequent learner errors in a more indirect way. Not to mention that songs are a perfect source for stimulating discussions about feelings and attitudes. Learners may talk over with another in pairs or in small groups what happened in the song and then share their opinions with the rest of students. Additionally, songs may arrange a relaxed classroom atmosphere and contribute to fun and variety in language teaching. Finally, songs maybe said to encourage the use of imagination and creativity during foreign language lessons.

Murphey (1992: 6)is of the opinion that "*the use of music and songs can stimulate very positive associations to the study of a language, which otherwise may only be seen as a laborious task, entailing exams, frustration, and corrections*". People usually identify songs with fun, which is why learning through songs is associated with an enjoyable atmosphere.

For the last ten years I have been teaching students in classes with mixed levels of knowledge and understanding, thus being quite a challenge to keep the more experienced students interested and to make the ones who did not know English so well, motivated to learn and confident that they can achieve progress. But motivation and interest

arousal happened when music was used. The tasks were not only entertaining but helpful because the less confident students discovered that they can understand, they can get involved, they can get the feeling of achievement, therefore the motivation to try, increased. The more experienced students were eager to get involved and confirm their level of understanding, while having fun with their prompt reactions. The activities contributed to increasing their self-esteem.

For instance, an activity where students received a line or more lines of a song, and had to raise their papers when they heard their line performed for the first time, then, on second hearing they sang along. The activity gave them a sense of fulfilment, of confidence in their abilities to identify words, to pronounce them correctly, and pushed them forward into wanting to learn more. Also, being a collective activity where everyone got involved, nobody felt invisible nor too exposed during the activity, but confident that they can all achieve the task.

Another example: a group activity, where students received each line of a stanza and the chorus of a song on separate small papers and, while listening to the song they had to put them in the right order, glue them on a sheet of paper and perform them in front of the classmates so that the latter ones could name the song. Each group had a different song. They used their phones and headphones to listen to them. By the end of the class they had an exhibition of their songs filed on the project wall in the class. The issued homework was to copy the song in their notebooks, to look up in the dictionary for the unknown words and make new sentences with them. These activities not only did improve their pronunciation and vocabulary, and enriched their pace and rhythm, but it enhanced their self-esteem, and it motivated them to learn and to overpass their present limitations, it gave them the confidence that they can do it.

Because English is nowadays universally used, the aim of learners is to become fluent speakers of this language. To help them learn English, we see that songs could play a vital role for they are an important asset to language learning, and can be used by teachers in the classroom; as well as by students interested in extra practice while learning English on their own.

Therefore, given these aspects, music can be said to play an important role in increasing motivation, a psychological factor whose impact in the learning process has been acknowledged by the literature and has been demonstrated when applied in practice.

Bibliography:

The article is complementary with and inspired form my teacher certification first degree thesis: „ Using music to teach English from intermediate to advanced students„ 2020, scientific coordinator: prof. univ.dr Dana Percec

Allen, J., &Vallette, E. (1977).Classroom teaching of foreign languages and English as a second language. Chicago: University of Chicago Press.

Bartle, G. (1962). Music in the language classroom. Canadian Modern Language Review, Fall, 11-14.

Eken, Denis Kurtoglu, 1996. "Ideas for Using Songs in the English Language Classroom", in: English Teaching FORUM 34, 1:46.

Leith, W. (1979).Advanced French Conversation through Popular Music. The French Review, 52(4), 537-551.

McGowan, K. 2008. Music, memory, and learning. Meeting report from the Neurosciences and Music III—Disorders and Plasticity conference at McGill University, Montreal, Quebec, June 25–28. https:// www.nyas.org/ebriefings/songs-of-experience/

Murphey, T. (1992a). Music and Song. Oxford: Oxford University Press.

Richards, J., & Rodgers, T. (2008). Approaches and Methods in Language Teaching. Cambridge: Cambridge University Press.

Saricoban, A., &Metin, E. (2000). Songs, Verse and Games for Teaching Grammar. The Internet TESL Journal, VI(10). Retrieved 20.12.2012 from http://iteslj.org/Techniques/Saricoban-Songs.html

Schön, D., Boyer, M., Moreno, S., Besson, M., Peretz, I., & Kolinsky, R. (2008).Songs as an aid for language acquisition. Cognition 106(2), 975-983.
http://dx.doi.org/10.1016/j.cognition.2007.03.005

* * *

ELEVI DE IERI ŞI DE AZI

PARTE DIN VIAŢĂ
LAVINIA VIDICI, eleva şcolii între anii 2011-2015

„Liceu,- cimitir/Al tinereții mele -/În lume m-ai dat/
În vâltorile grele,/Atât de blazat.../Liceu,- cimitir
Al tinereții mele!”
„Liceu”- George Bacovia

Liceul este locul unde începi viaţa, intri un copil naiv şi finalizezi ca fiind un om matur cu drept de vot, capabil să ia decizii, să conducă o maşină, să înfrunte viaţa - cu bune şi rele.

Acum, când scriu aceste rânduri, le scriu cu emoţie şi lacrimi în ochi, lacrimi de bucurie şi de nostalgie. Când mă gândesc la liceu, mă gândesc la cea mai nebună şi frumoasă perioadă a vieţii. Primele absenţe, primul chiul masiv, primele proiecte importante, primele prietenii legate, prima deziluzie, primul sărut, prima iubire, primul 2 la mate, locul unde o notă proastă la teză este un capăt de ţară şi lista poate continua...

Pentru cei care nu mă cunosc, numele meu este LAVINIA VIDICI, fostă elevă a Colegiului Silvic „CASA VERDE”, cel puţin, aşa se numea pe atunci, făcând parte din promoția 2015: mă puteți vedea şi pe panoul de la parter, când am facut parte din proiectul „Europe Job Bank” - sunt alături de un coleg, îmbrăcată în costum popular, având în mână o tavă cu pâine şi sare, aşteptând, cu sufletul la gură, cu etuziasm, emoții și zâmbetul pe buze, elevii și profesorii din alte ţări, de la alte şcoli…off! ce amintiri frumoase...

Chiar dacă am plecat de 5 ani din acel liceu, încă mă mândresc că am fost eleva lui și îl recomand cu drag.

Chiar dacă am plecat de 5 ani, încă păstrez legătura cu profesorii, iar atunci când timpul îmi permite le mai şi vizitez. De ce oare fac asta dupa atâția ani?? Simplu! Acele cadre didactice sunt persoanele ce m-au învăţat o grămadă de alte lucruri pe lângă materia de şcoală, datorită acelor cadre didactice am ajuns unde sunt acum, iar- pe această cale - le mulţumesc, fiecăruia în parte. Au fost acolo cu un sfat, o vorbă bună când eram cu moralul la pământ, dar şi atunci când toate îmi ieşeau cum mi-am propus, au fost acolo să se bucure pentru reuşita mea. Iată câteva exemple ce îmi trec acum, fugitiv, prin minte:

- prof. Ing. Clonda Erika Zorina, doamna noastră dirigintă ce ne-a învăţat să fim uniți, să fim mereu zâmbitori, chiar şi când problemele par fără rezolvare;

- prof. Paşca-Cumpănaş Claudia, care nu a fost doar cadrul didactic ce m-a învăţat franceza până mi-am luat atestatul DELF/DALF (care apropo, vă ajută pe viitor), a fost cadrul didactic care m-a învăţat să fiu mai feminină, mai cochetă şi zambitoare, pe lângă faptul că ne-a încurajat să ne dezvoltăm şi alte aptitudini;

- prof. Kovacs Alina, care, deşi ne explica engleza pe înțelesul tuturor, numai eu nu reuşeam (dar şi asta vă ajuta extrem-extrem de mult), a fost profesoara ce ne învăţa să fim mereu copii, să nu lasam să evadeze copilul din noi niciodată şi să zâmbim mereu;

- prof. Buda Dorin, care nu doar m-a învăţat să amenajez un spațiu verde in stil rustic sau japonez, să vopsesc o statie meteo sau să plantez un copac, a fost cadrul didactic ce m-a învăţat să imi păstrez calmul, indiferent de situație;

- prof. Baron Lăcrămioara care m-a învăţat să apreciez natura, de la primul boboc de floare până la ultima frunză care cade toamna.

Lista poate continua, dar nu poate fi omisa doamna profesoara Uleu MonicaAlina, care, desi poate vi se pare dură (este doar spre binele vostru), doar vi se pare, este un om cum nu se poate de blând şi frumos,cadrul didactic la care puteti apela şi după mulți, mulți ani de la terminarea liceului să vă ajute. Eu nu am să uit vreodata prima mea oră de Limba și Literatura Română, alaturi de doamna profesoară, când mi-am luat „amenda” că am calcat pragul, şi nici ultima din clasa XI-a, când nu doream să dau bacalaureatul și a doua zi părinții a trebuit să se prezinte la școală, iar în clasa a XII-a, când visam să dau la Litere (pentru că aveam avioane în cap, chiar ne-am fi potrivit ca nuca-n perete) mi-a promis o bătaie zdravănă (metaforic vorbind). Eu vă pot promite că, după ce terminați liceul, când vă mai maturizați puțin, doamna Uleu o să facă parte din modelul vostru de urmat, cadrul didactic pe care ați vrea să îl aibă şi copilul vostru, pentru că este dur și bagă carte în voi, şi îi veți mulțumi toată viaţa.

Dragi elevi de astăzi, liceul nu este locul unde încetează viaţa, este locul unde ea începe cu adevărat. Liceul este locul unde nu aveți profesori, aveți cei mai buni sfătuitori ai voştri. Liceul este locul unde, încet-încet, fără să observați, vă dezvoltă personalitatea, principiile și obiectivele în viaţă.

Ca ultime sfaturi vă pot îndruma cu drag să participați la proiecte, la concursuri; să nu ratați oportunitățile ce vi se oferă: diplomele obținute vă vor ajuta, acestea chiar *dau bine* la CV; să vă alegeți facultatea cu înțelepciune, și dacă nu știți sigur ce vă doriți, aveți cadrele didactice ce vă vor oferi cele mai bune sfaturi. Cât despre cadrele didactice, să le apreciați, au învăţat şi învață foarte mult, toată viața ei învață pentru a vă învăța pe voi. Nu mergeți la ore cu gândul că: ”of! Iar am cu profu ce mă plictisește”, stați și analizați cadrul didactic din fața voastră, dincolo de materia predată de acesta, vei descoperi comportamente, atitudini, temperamente, exemple bune de urmat.

COLABORĂRI

BULLYING/ CYBERBULLYING
- Fenomene infracționale contemporane –

Subinspector de poliție RODICA GIUICĂ
Inspectoratul de Poliţie Judeţean Timiş

1. FENOMENUL BULLYING reprezintă un comportament abuziv, realizat în mod repetat și cu intenție, conducând la prejudicierea fizică și/sau psihică a victimei prin rănire, persecuție, intimidare sau alte fapte, manifestându-se prin forme diverse: verbal, emoțional, relațional și fizic. Această definiție corespunde semnificației agreate la nivel științific cu privire la acest fenomen. Definiția clasică, acceptată la nivelul comunității științifice, a bullying-ului stabilește că acesta reprezintă o situație în care o persoană devine victimă prin expunere repetată și pentru o perioadă îndelungată de timp, la acțiuni negative exercitate asupra ei de către o persoană sau un grup de persoane. De regulă, prin termenul acțiuni negative sunt descrise acele comportamente intenționate prin intermediul cărora o persoană urmărește să cauzeze rănirea sau disconfortul unei alte persoane. De cele mai multe ori acțiunile care pot fi încadrate în definiția bullying-ului sunt diferențiate în interacțiuni directe și indirecte.

Astfel, fenomenul bullying are trei caracteristici:

• Intenționat - agresorul are ca intenție să rănească pe cineva.

• Repetat - aceeași persoană este rănită mereu și mereu.

• Dezechilibrul de forţe - agresorul își alege victima care este percepută ca fiind vulnerabilă, slabă și nu se poate apăra singură.

Forme de manifestare

• Verbal - tachinare, ignorare / izolare, bârfă, amenințări;

• Emoțional - excludere socială, umilire;

• Fizic - lovire, piedică, blocarea accesului;

• Sexual - hărțuire, atingere explicită, avansuri repetate;

• Deposedare de lucruri - ascunderea, furtul, distrugerea bunurilor personale;

• Cyberbullying - se manifestă în spațiul virtual, fie al rețelelor de socializare fie al altor aplicații care permit comunicarea virtuală.

2. CYBERBULLYING

Agresiunea bullying, în mod tradițional, este direct legată de cyberbullying, acesta

reprezentând, de multe ori, o extensie a agresiunilor care au loc în mediul școlar, copilul simțindu-se urmărit de acestea și acasă, în mediul online. În general, agresiunea pare a avea un impact mare asupra sănătății mintale și psihice a actorilor săi, precum și urmări în educația și angajarea în comportamente delincvente.

Hărţuirea cibernetică (cyberbullying) poate consta în batjocură repetată a unei persoane, trimiterea de mesaje obscene prin intermediul Internetului, ridiculizarea cuiva prin crearea unui profil sau a unui blog fals conţinând informaţii umilitoare, trimiterea de ameninţări, publicarea online a unor videoclipuri sau poze personale fără acordul persoanei în cauză.

De asemenea, cyberbullying-ul poate include, trimiterea de e-mail-uri unei persoane care a spus că nu vrea să mai comunice cu expeditorul, e-mail-uri care pot conţine ameninţări, remarci sexuale, incitări la ură, şicanări ale victimelor precum şi afişarea oricăror declaraţii false care au ca scop umilirea victimei. Ameninţările por fi personale sau publice, pe forumuri şi grupuri de discuţie. Agresorii cibernetici pot divulga date reale, cu caracter personal, despre victimele lor pe site-uri şi forumuri sau pot publica materiale în numele lor cu scopul de a le defăima şi/sau ridiculiza. Unii agresori pot trimite şi e-mail-uri de ameninţare şi hărţuire, în timp ce alţii publică bârfe şi instigă alte persoane la comportamente răutăcioase împotriva victimelor.

Dintre efectele sale asupra victimei amintim:

- Scăderea stimei de sine şi a sentimentului de siguranţă;
- Sentimente de frică, supărare, ruşine;
- Refuzul de a se prezenta la şcoală;
- Creşterea anxietăţii;
- Creşterea posibilităţii apariţiei tulburărilor de stres;
- Evitarea activităţilor de grup, retragerea socială;
- Schimbări în starea de spirit, comportament, somn sau apetit;
- Alimentarea prejudecăţilor ce ţin de rasă, religie, sexualitate.

Putem distinge șapte feluri diferite de cyberbullying:

- Flaming: lupte, discuții aprinse online prin intermediul mesajelor electronice folosind un limbaj vulgar și ofensator.
- Hărțuire: mesaje ofensatoare, neplăcute și/sau insultătoare trimise repetat;
- Denigrare: insulte sau defăimare online prin răspândirea de zvonuri, bârfe sau minciuni, de obicei ofensatoare și răutăcioase, cu scopul de a dăuna imaginii sau reputației unei persoane;
- Imitare: obținerea informațiilor personale cu scopul de a se da drept acea persoană și de a-i dăuna imaginii personale, de a comite acțiuni neadecvate, de a dăuna reputației acelei persoane sau de a genera conflicte cu prietenii acesteia;
- Inșelăciune și divulgare a secretelor unei persoane, a informațiilor personale sau a pozelor;
- Excludere: excluderea cuiva dintr-un grup online în mod intenționat (chat-uri, liste de prieteni, forum-uri tematice etc.) ;
- Cyberstalking: trimiterea repetată de mesaje care includ amenințări.

SFATURI PREVENTIVE:

- Atunci când primiți mesaje ofensatoare, neplăcute și/sau insultătoare, aduceți-le la cunoștință părinților, profesorilor sau persoanelor abilitate;
- Întrerupeți orice conversație atunci cînd nu vă simțiți în siguranță, când vă simțiți amenințați sau denigrați;
- Evitați transmiterea datelor personale către utilizatori din spațiul virtual a căror identitate reală nu o cunoașteți;
- Evitați postarea în spațiul virtual de fotografii atât cu dumneavoastră cât și cu familia.

* * *

LICEUL TEHNOLOGIC DE SILVICULTURĂ ȘI AGRICULTURĂ «CASA VERDE» TIMIȘOARA ÎN IMAGINI DE TOAMNĂ

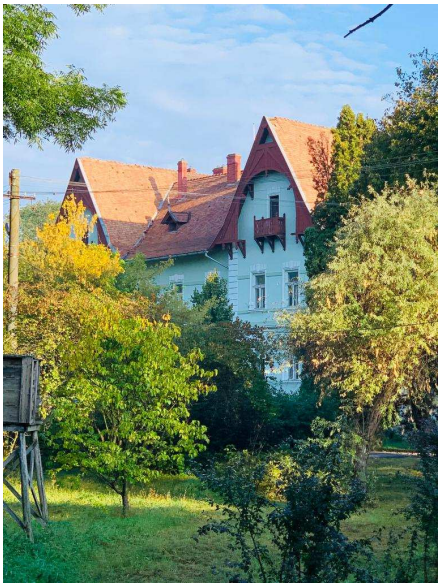
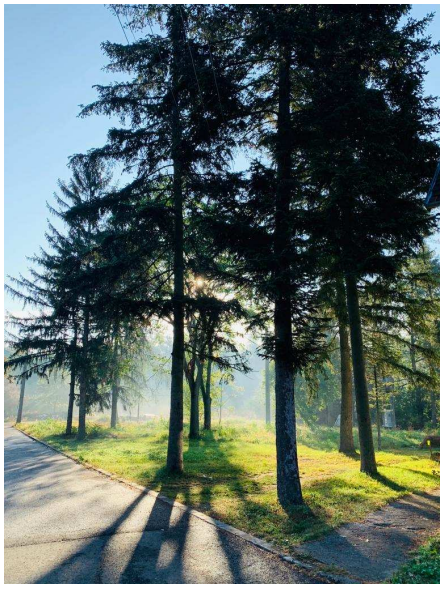
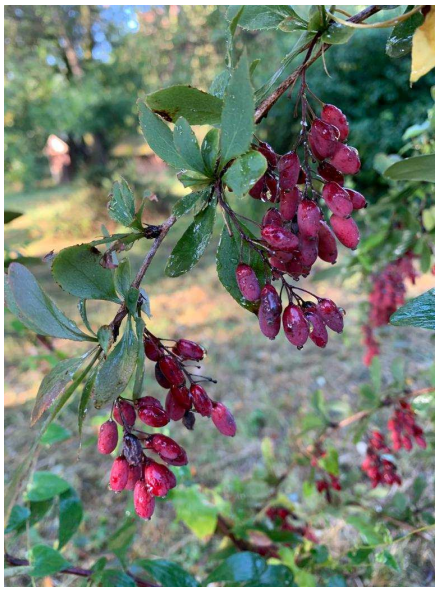

Foto: prof. ALINA BALINT

Foto: VALENTIN CRIȘAN, fost elev al școlii